

Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 163, januari, februari 2020

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 12

Aan de Gemeente in Laodicéa

“En schrijf aan de engel van de gemeente te Laodicéa: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige getuige, het begin van de schepping van God: Ik weet uw werken, dat u noch koud zijt, noch heet. Was u maar koud of heet!

Zo dan, omdat u lauw bent en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen. Omdat u zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en u weet niet, dat u bent de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte, raad Ik u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat

u rijk mag worden, en witte klederen, opdat u die aandoet en de schande van uw naaktheid niet zichtbaar worde; en ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat u zien mag.

Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.

Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.

Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 3:14-22).

Laodicéa lag in de oudheid tussen de steden Hiërapolis en Colosse die beiden in het Nieuwe Testament worden genoemd. De oude stadsnaam van Laodicéa was Diospolis. Toen Antiochus Theos de stad herbouwde, noemde hij haar Laodicéa, naar de naam van zijn vrouw Laodice.

Laodicéa werd een welvarende stad. Eens werd de stad verwoest door een aardbeving, maar de bewoners waren in staat om haar zonder hulp van de staat te herbouwen. Hiermee begrijpen we Openbaring 3:17 ook beter wanneer Jezus zegt: *“Omdat u zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en u weet niet, dat u bent de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte”*. We weten niet of Paulus de stad heeft bezocht, maar hij sprak wel over de gelovigen daar in zijn brief aan de Colossenzen en de strijd die hij over hen voerde:

*“Want ik stel er prijs op, dat u weet, hoe zware strijd ik te voeren heb voor u, en voor hen, die te **Laodicéa** zijn en voor allen, die mijn aangezicht niet hebben gezien in het vlees”* (Col. 2:1).

*“Want ik kan van hem getuigen, dat hij zich vele moeite heeft gegeven voor u en voor hen, die te **Laodicéa** en te Hiërapolis zijn ... Groet de broeders te Laodicéa; ook Nymfa met de gemeente bij haar aan huis ... En wanneer deze brief bij u is voorgelezen, zorgt dan, dat hij ook in de gemeente te **Laodicéa** voorgelezen wordt en dat ook u die van **Laodicéa** u laat voorlezen”* (Col. 4:13-16).

De tekst uit Openbaring over Laodicéa kunnen we beter begrijpen als we de ruïnes van Laodicéa hebben bezocht en het lauwe water geproefd dat afkomstig is van de heetwaterbronnen

van **Pamukkale** enkele kilometers verderop. Pamukkale is een heel bekende toeristische trekpleister in Turkije. Uit de hele wereld komen er elk jaar tienduizenden toeristen om er de sneeuw witte kalksteenterrassen te bewonderen. Als je komt aanrijden, is het alsof je in de verte een besneeuwd landschap ziet. Het lijkt wel een kolossale watten deken. Het hete water dat onafgebroken uit de diepe gleuven in de aardkorst opborrelt, scheidt bij verdamping aan de oppervlakte kalk af in de vorm van witte vlokken. *Pamukkale* betekent *“kasteel van katoen”* en is een natuurfenomeen in Turkije. Nog steeds is het hete water van de warmwaterbronnen van Pamukkale lauw als het Laodicéa bereikt. Het is noch heet, noch koud. Heet water is geneeskrachtig en koud water lest de dorst, maar lauwe water heeft geen nut.

De gemeente in Laodicéa als profetie van de gemeente in de laatste dagen

De zeven gemeenten stellen, profetisch gezien, het christendom voor in zeven tijdperken die elkaar gedeeltelijk overlappen. Niet elke gemeente of elk christen past per se in één van die zeven 'hokjes', maar in grote lijnen zijn de verschillende typen gemeenten goed te herkennen. Ook is goed zichtbaar dat het tijdperk van de laatste gemeente, Laodicéa, al is aangebroken. Het is de onverschillige en afvallige gemeente in de laatste dagen door liberalisme en oecumene.

De naam 'Laodicéa' zegt alles over de staat van die gemeente. De naam is samengesteld uit de Griekse woorden 'laos', dat 'volk' betekent, en 'dike', dat 'straf', 'veroordeling' of 'oordeel' betekent. Laodicéa verwijst daarom naar de mening of oordeel van het volk. Dit zien we in deze dagen overal om ons heen. Het is de mening van de mens over de Bijbel en niet wat de Bijbel over ons heeft te zeggen en ons aan Gods Woord te onderwerpen.

Deze gemeente heeft zichzelf verrijkt. Wanneer de gemeente van Jezus Christus rijk wordt in materiële bezittingen en hoge salarissen, is dat een veeg teken. Geldzucht is de wortel van alle kwaad en kan snel tot corruptie en compromissen leiden. In een werk voor de Heer mag geld nooit een leidende factor zijn. De Bijbel veroordeelt rijkdom niet, maar ze is onzeker (2 Tim. 6:17), en kan leiden tot verkeerde motieven.

Gods verlangen is dat we schatten in de hemel verzamelen en zijn koninkrijk zoeken (Matt. 6:33), en schenkt Hij bovendien al het andere dat we nodig hebben. Dit zien we in het leven van Salomo, nadat God hem gevraagd had: "Vraag, wat zal Ik u geven?" Beantwoord die vraag ook voor uzelf, voordat u verder leest!

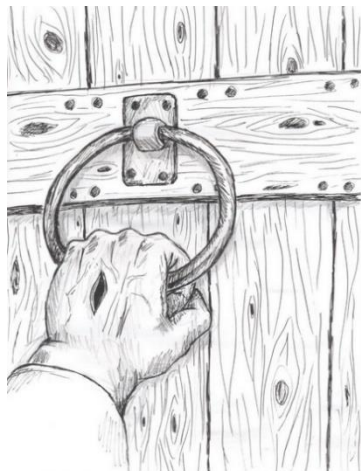
God antwoordde op Salomo's wens: "Omdat dit in uw hart geweest is en u geen rijkdom, schatten of eer gevraagd hebt, noch het leven van uw haters, en zelfs geen lang leven, maar wijsheid en kennis voor u gevraagd hebt, om mijn volk, waarover Ik u koning gemaakt heb, te richten, zo zij de wijsheid en de kennis u gegeven; BOVENDIEN zal Ik u rijkdom, schatten en eer geven, zoals de koningen voor u niet gehad hebben en na u niet zullen hebben" (2 Kron. 1:11,12).

Deze BOVENDIEN is dezelfde BOVENDIEN als in Matthéüs 6:33:

"Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u BOVENDIEN geschonken worden."

Er is geen reden om bezorgd te zijn, want onze hemelse Vader weet precies wat wij nodig hebben.

Nu terug naar Laodicéa als profetie voor deze laatste dagen. Los van geldzucht kunnen sommige christenen ook onterecht van zichzelf denken dat ze geestelijk schatrijk zijn in Christus, terwijl ze dat niet zijn (Lukas 6:24; Jac. 5:1). De realiteit is dat na tweeduizend jaar de zuurdesem alles heeft doordrongen "totdat het geheel doorzuurd was" (Matt. 13:33). Het resultaat zien we in deze gemeente Laodicéa, waar Christus aan de deur staat en hen aanspoort waakzaam te zijn en zich te bekeren (Openb. 3:20). Wees echter niet bezorgd. Hoe donkerder het wordt door de zuurdesem, hoe stralender de toekomst wordt voor de gelovige die het koninkrijk der hemelen zoekt.

“Zie ik sta aan de deur en Ik klop”

“Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij” (Openb. 3:20).

Openbaring 3:20 wordt vaak gebruikt als evangelisatietekst, eventueel in combinatie met Johannes 1:12, als aansporing om Christus aan te nemen. Veel mensen zijn door dit vers tot geloof gekomen. Het vers is echter, wat de context betreft, niet gericht aan onverloste mensen, maar aan de gemeente van Jezus Christus, aan mensen die zijn wedergeboren. Wat is dan, met het oog op

gelovigen, de betekenis van het vers?

Het eerste dat opvalt in de zeven brieven is de naderende wederkomst van de Heer. Aan Efeze schrijft Jezus: *“Ik komt tot u”* (Openb. 2:5). Aan Pergamum zien we al meer urgentie, meer spoed: *“Bekeer u dan; maar zo niet, dan kom ik spoedig”* (Openb. 2:16). Aan Thyatira benadrukt de Heer nog een tijd van volharding: *“Maar wat u hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben”* (Openb. 2:25). Aan Sardis schrijft Hij al dat Hij *“zal komen als een dief”* (Openb. 3:3). De vaart komt er echt in als Hij aan Filadelfia schrijft *“Ik kom spoedig”* (Openb. 3:11) en aan Laodicéa staat Hij al voor de deur waar hij klopt. Hetzelfde zien we in Lukas 12:35-38:

“Laten uw lendenen omgord zijn en uw lampen brandende. En u, weest gelijk aan mensen, die op hun heer wachten, wanneer hij van de bruiloft wederkeert, om hem, als hij komt en klopt, terstond te kunnen opendoen. Zalig die slaven, die de heer bij zijn komst wakende zal aantreffen. Voorwaar, Ik zeg u, hij zal zich omgorden en hen aan tafel nodigen, en bij hen komen om hen te bedienen. En wanneer hij in de tweede of in de derde nachtwake komt en hen zó aantreft, zalig zijn zij.”

Deze slaven moesten hun lendenen omgorden en hun lampen brandende houden, zoals ook in de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden die ook hun lampen hadden en wakende moesten zijn (Matt. 25:1-13). Let ook op het verschillen. In Lukas 12 kwam de heer VAN de bruiloft, terwijl in Matthéüs 25 de meisjes NAAR de bruiloftszaal op weg gingen. Sommige bijbeluitleggers denken dat Lukas 12:35-38 betrekking heeft op Israël, nadat de bruiloft van het Lam een feit is. Het zou dan aan de gelovigen in de Grote Verdrukking zijn gericht. Wanneer we deze gedachte doortrekken, zien we dat na de wederkomst van Christus op aarde, er twee bruiloften hebben plaatsgevonden. Christus heeft zijn bruid en de Vader heeft het herstelde Israel als zijn vrouw. Voor beide bruiloften zijn er dan festiviteiten en Christus zou dan van de ene bruiloft op weg kunnen zijn naar de andere. We zullen echter zien dat dit niet de gedachte achter Lukas 12:35-38 is. Petrus vroeg zich ook af aan wie de gelijkenis was gericht en vroeg: *“Heer, zegt U met het oog op ons deze gelijkenis, of ook met het oog op allen?”* (Lukas 12:41). De Heer spreekt daarop de gelijkenis van de trouw en verstandige slaaf uit, die we ook vinden in Matthéüs 24:45-51.

De genoemde gelijkenissen zijn gelijkenissen over het koninkrijk der hemelen, dat wil zeggen, de heerschappij van de hemel over de aarde voor hen die een hemelse roeping hebben. De gemeente van Jezus Christus heeft een hemelse roeping en niet Israël. Israël is daarom niet in beeld in Lucas 12:35-38.

Hoe kan het dan dat de heer in dat gedeelte VAN de bruiloft terugkeert? De Griekse tekst helpt ons hierbij wanneer we naar het Griekse woord voor 'huwelijk' kijken, het woord 'gamos'. In Lukas 12:36 staat het woord in het meervoud en slaat gewoonlijk niet op meerdere bruiloften, maar op de verschillende onderdelen van dezelfde bruiloft. Hiermee hebben we de uitleg. We dienen Zijn stem te horen, waakzaam te zijn, de lampen brandende houden, zoals de wijze maagden deden. De bruidegom komt als een dief in de nacht, mogelijk in de tweede of derde nachtwake, dat wil zeggen de uren voor middernacht of na middernacht. Openbaring 3:20 benadrukt daarom om dagelijks Zijn tweede komst te verwachten.

Laten we eens verder lezen, vanaf Lukas 12:39:

“Maar weet dit: Als de heer van het huis geweten had, op welk uur de dief zou komen, hij zou in zijn huis niet hebben laten inbreken. Weest ook u bereid, want op een uur, dat u het niet verwacht, komt de Zoon des mensen. En Petrus zei: Heer, zegt u met het oog op ons deze gelijkenis, of ook met het oog op allen?”

En de Here zei: Wie is dan de trouwe, de verstandige rentmeester, die de heer over zijn bedienden zal stellen om hun op tijd hun deel te geven? Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zo bezig zal vinden. Waarlijk, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen. Maar als die slaaf in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft lang uit, en hij zou beginnen de slaven en slavinnen te slaan, en te eten, en te drinken en dronken te zijn, dan zal de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht en op een uur, dat hij niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot van de trouwelozen doen delen. Die slaaf nu, die de wil van zijn heer kende en geen toebereidselen getroffen heeft, of niet gedaan heeft naar de wil van zijn heer, zal vele slagen ontvangen. Wie echter die wil niet heeft gekend en dingen heeft gedaan, die slagen verdienen, zal er weinige ontvangen. Van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden, en aan wie veel is toevertrouwd, van hem zal des te meer worden gevraagd” (Lukas 12:39-48).

In verse 45 wordt de slaaf ontrouw en mishandelt andere slaven. Zijn heer zal hem in het lot van de trouwelozen doen delen, zoals Christus tijdens het millennium trouwe gelovigen over zijn bezit zal stellen. In verse 47 lezen we: *“Die slaaf nu, die de wil van zijn heer kende en geen toebereidselen getroffen heeft, of niet gedaan heeft naar de wil van zijn heer, zal vele slagen ontvangen”*. Andere Bijbelgedeelten van dezelfde aard vinden we in Matthéüs 22:1-14; 24:45-51; 25:1-13, 28-30, Lukas 19:2-27 en Galaten 5:17-21.

Hoewel we ons eeuwig heil niet kunnen verliezen en daarmee ook niet ons kindschap, kunnen we zeker falen in het ontvangen van ons eerstgeboorterecht als zoon en niet met Hem heersen.

Hang de volgende tekst daarom maar op je prikbord of computer, zodat je er elk dag aan wordt herinnerd:

“Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zo bezig zal vinden. Waarlijk, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen” (Lukas 12:42-43).

Over rijkdom

“Want u zegt: Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt Ik raad u aan: koopt goud van mij, opdat jullie rijk worden ...” (Openb. 3:17,18).

Er is verschil tussen rijkdom door zelfverrijking en rijk te zijn in Christus. Er is armoede en rijkdom in de wereld, maar er is ook armoede en rijkdom in het geloof.

“Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, moet u bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop gevestigd te houden niet op onzekere rijkdom, doch op God, die ons alles rijkelijk ten gebruike geeft” (1 Tim. 6:17).

“Hoort, mijn geliefde broeders! Heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben?” (Jac. 2:5).

Zodra we zien dat Christus ons leven is, zien we dat we de rijkste mensen in de wereld zijn. Al de rijkdommen van het beloofde land – dat is Christus – zijn van ons, want alles van de wijnstok is ook van de rank. En hoe kan ik langer arm zijn wanneer Hij zó rijk is?

Met al deze geestelijke rijkdom zien we ons 24 uur per dag geplaatst in situaties waarin Hij door ons lichaam Zichzelf wil manifesteren en laten zien hoe Hij in die situatie wil leven. In mijzelf ben ik niets en God verlangt dat wij voor altijd vanuit die basis handelen. Wie vanuit deze rust in Christus leeft, schept een basis waarin hij of zij ook deel zal krijgen aan de komende Messiaanse rust en heerlijkheid.

Zo worden we een levende container (vat) van Christus en wil Hij door ons, in de kracht van Zijn opstanding, Zichzelf laten zien. Dit betekent vaak wachten, maar dit wachten is niet passief, maar uiterst actief. We verwachten Zijn manifestatie. Zó komt de Heer met Zijn woord voor het moment waarvoor we staan. We zien dan dat er bijzondere dingen gaan plaatsvinden, omdat wij zijn geroepen om een uitdrukking te zijn van Zijn leven (1 Joh. 4:17b). Wanneer we dit zien, kan dit als een openbaring tot ons komen die vergelijkbaar is toen we tot bekering kwamen, de Rode Zee doortrokken en kinderen van God werden. Zodra we zien dat Christus ons leven is, trekken we de Jordaan over en beseffen we dat we een huidig en toekomstig erfdeel hebben in het beloofde land. Wie namelijk de Jordaan is overgestoken, is tot het besef gekomen dat zijn of haar ego een ego is in vereniging met God, omdat we één geest met Hem zijn geworden (1 Cor. 6:17). We zijn niet zo maar een “losse” zelf, maar in Christus zijn we verenigd tot een nieuwe zelf, waarbij we helemaal onszelf zijn. Met Christus zijn wij gekruisigd, gestorven en begraven en dat opent de weg voor Hem om ons met Hem te vullen. We worden “leeg” door onze dood met Hem en dat heeft de ruimte geschapen om met Hemzelf vervuld te worden. In onze opstanding met Hem, komt God niet met nieuwe regeltjes en eisen, noch de wet te houden als dankbaarheid. Zijn leven is nu de wet van Christus en niet een uiterlijk wetboek.

“Goud dat in vuur gelouterd is”

Wanneer we Schrift met Schrift vergelijken, is het niet moeilijk om te zien wat Jezus hier bedoelt. Het Schriftgedeelte dat ons verder licht geeft, is 1 Corinthiërs 3:10-15:

“Naar de genade van God, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder zie wel toe, hoe hij daarop bouwt. Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen. Is er iemand, die op dit fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi, of stro, ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt, en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft, standhoudt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen.”

Paulus heeft, door de genade van God, het fundament gelegd en dat fundament is Jezus Christus Zelf. Jezus spreekt dus van goud dat voor de rechterstoel de vuurproef zal doorstaan. Dit heeft alles te maken met de werken van de gelovigen in Laodicéa, en met onze werken om op dat fundament te bouwen. Jezus zegt dat we dit goud moeten kopen van Hem. Wat betekent dat? Het betekent dat dit goud ons iets kost. Onze verlossing heeft Christus alles gekost en ons leven dat uit Hem is, kost ons alles in de manifestatie ervan.

Hoe bouwen we nu op het fundament? Bouwen op het fundament is bouwen op Christus. De Geest van God begint te bouwen op alles wat we ervaren. Deze ervaringen, vaak vol frustraties en mislukkingen, maken ons tot gebroken brood voor deze wereld. Zo vullen we door lijden in ons vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus (Col. 1:24).

Laten we dit eens nader bekijken in Johannes 12:24-26:

“Maar Jezus antwoordde hun en zei: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort. Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwiggen leven. Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren.”

In vers 24 zegt Jezus dat de graankorrel in de aarde moet sterven om veel vrucht te dragen. Dit vers wordt in het algemeen verkeerd begrepen en vaak verkeerd uitgelegd. De uitleg is dan dat onze oude natuur moet sterven en we een doorbraak moeten ervaren door al onze vleselijke gewoonten af te leggen en zo het voorbeeld van de Heer te volgen.

De context van dit vers leert iets totaal anders. Deze verzen hebben niets met de oude en de nieuwe mens te maken. De nieuwe mens is de vereniging van onze geest met Gods Geest (1 Cor. 6:17). De logische conclusie is dat de oude mens de vereniging is van onze geest met de geest van de boze in onze onverloste staat.

Dit moet zo zijn, want we zijn altijd de slaaf van iemand, hetzij van Christus, hetzij van de duivel. We zijn slaven van de gerechtigheid of van de ongerechtigheid. De keuze is altijd tussen deze twee. *“Ik wil mijn eigen baas zijn”* is daarom geen optie en komt van de duivel. De oude en de nieuwe mens hebben altijd betrekking op de staat van onze geest, aan welke andere geest hij gerelateerd is. Elke wedergeboren persoon is daarom geen oude mens meer en kan daarom niet verder sterven.

De context van Johannes heeft niet met de geest, maar met de ziel te maken: *“Wie zijn leven (ziel) maakt dat het verloren gaat”*. Het gaat hier om het verloochenen van het natuurlijke leven.

Er is een groot verschil tussen sterven met Christus en zelfverloochening. Het eerste heeft typisch met de Rode Zee te maken, het laatste met de Jordaan.

Wanneer we leren te wandelen in de Geest en ons geworteld te weten in Christus, die zijn leven als ons leeft, mondt dit uit in het afleggen van ons leven ter wille van anderen. Dit is niet sterven aan onszelf (al voelt dat misschien zo), want we kunnen niet sterven aan onszelf. Wij zijn al met Christus gestorven, maar we kunnen wel ons natuurlijke leven opzij zetten voor Christus. Dit is een keuze. Paulus zei hierover:

“Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie van de genade Gods te betuigen” (Hand. 20:24).

Onze Heer wees op hetzelfde toen Hij zei:

“Wie zijn leven [ziel] vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven [ziel] verliest om Mijnen wil, zal het vinden” (Matt. 10:39).

Nu komt het behoud van de ziel in beeld, want de overwinnaars zullen in het millennium, het duizendjarig vreedrijk, verantwoordelijkheid dragen in de vorm van heerlijkheid, in overeenstemming met het delen in het lijden van Christus in dit leven. Een overwinnaar overwint niet zo zeer in toenemende mate de wereld, de zonde en het vlees, maar leeft vanuit de realiteit dat deze ‘vijanden’ al ZIJN overwonnen:

“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik van de wereld” (Gal. 6:14; vgl. Joh. 16:33; 1 Joh. 4:4; 5:4).

“Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die van de zonde gestorven zijn, daarin nog leven?” (Rom. 6:2).

We kunnen de Rode Zee vergelijken met de positie die wij in Christus hebben verkregen in de geest en de Jordaan vergelijken met de uitwerking daarvan in het natuurlijke leven. Het blijven in Christus betekent zelfverloochening, want het leven door een Ander, door Christus, is tegengesteld aan ons natuurlijke leven. De Jordaan scheidt ons van de illusie van een zelfleven dat denkt eigen baas te zijn. We kopen goud van Christus en daarom moeten we de kostprijs van discipelschap berekenen. Is dat een uitgemaakte zaak voor je? Als het Jezus alles kostte om ons te redden, is geen enkele te prijs te hoog om voor Hem te leven (2 Cor. 5:15).

“Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:11,12).

Allen die Ik liefheb ...

De discipline van de Heilige Geest begint zodra we een kind van God zijn geworden (Joh. 1:12). Hij neemt ons dan aan als een zoon (Gal. 3:26), om door Hem gedisciplineerd te worden, opdat we deel krijgen aan Zijn heiligheid. De discipline van de Heilige Geest kan daarom niet worden losgezien van het zoonschap. De Bijbel maakt een verschil tussen kindschap en zoonschap. Iedere gelovige is een kind van God en een zoon van God. Wanneer God echter spreekt over onze geestelijke vorming, dan spreekt God over zonen. Gods doel is namelijk dat wij “*het recht van zonen verkrijgen*” (Gal. 4:5), en “*om als zonen van Hem te worden aangenomen*” (Ef. 1:5). Deze “aanneming tot zonen” heeft niets te maken met het worden van een ‘kind van God’ (Joh. 1:12), maar is een gevolg van ons kindschap. Zodra iemand is wedergeboren, is hij of zij een “kind van God” (1 Joh. 5:11-13), met het oog op de “*aanneming tot zonen*”.

Wat is nu het verschil tussen een kind en een zoon? Matthéüs 5:9 zegt: “*Gezegend de vredestichters, want zij zullen ‘zonen’ (Staten vert.) van God genoemd worden*”.

Iemand wordt geen christen door een vredestichter te zijn. De uitleg van Matthéüs 5:9 heeft te maken met de “*aanneming tot zonen*”. Maar als de aanneming tot zonen tot doel heeft om een zoon de positie van zoonschap te geven, hoe kunnen zij, die al zonen zijn, worden “aangenomen”? Er is maar één verklaring: De aanneming tot zonen heeft te maken met het plaatsen van een *zoon in de status van eerstgeborene*, waarmee die zoon in een positie komt waar hij een dubbel deel van de erfenis kan ontvangen, die verbonden is met *aardse* en *hemelse* beloften. Zonen die niet zijn aangenomen (christenen die in de toekomst niet hun Messiaanse erfenis ontvangen) zijn nog steeds zonen, maar deze zonen zullen geen deel krijgen aan het dubbele erfdeel dat alleen toekomt aan *eerstgeboren zonen*.

Hieruit zien we dat de discipline van de Heilige Geest een immens doel heeft en dat doel projecteert in het heden, in het komende Messiaanse tijdperk en in de eeuwigheid daarna. Voor wat de Messiaanse heerschappij betreft, kunnen wij dit doel missen. Daarom is het van groot belang dat wij ons van harte onderwerpen aan de discipline van de Heilige Geest, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid (dat een toename is in het besef van het bezit ervan), die nodig is om onze erfenis te ontvangen. Gods doel is dat Zijn nu nog onmondige zonen deel zullen krijgen aan “*het openbaar worden van de zonen van God*” (Rom. 8:19). Christus is erfgenaam van alle dingen en al deze dingen zullen een afstraling van Hem worden. Als mede-erfgenamen van Christus mogen we deel krijgen aan dit immense doel om de Zoon van God in dit universum te openbaren.

Als we begrijpen wat de discipline van de Heilige Geest inhoudt, begrijpen we ook dat er een groot doel als een rode draad door ons leven loopt. Misschien zien we dat niet altijd, maar het is nooit afwezig. Dit doel worstelt zich door alle gebeurtenissen van ons leven heen. Alle dingen, alle situaties, groot en klein, al onze tegenslag, al ons lijden, al onze ziekte, alle moeite en teleurstelling, doet God meewerken ten goede, omdat we geroepen zijn tot de toekomstige openbaring van ons zoonschap (vgl. Rom. 8:28).

De beloften aan de overwinnaars

“Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon. Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 3:12).

De troon is voor de overwinnaars. De overwinnaars worden beloond in de vorm van kronen die staan voor heerschappij met Christus. De Zoon ontvangt de troon van de Vader. Hij grijpt er niet naar zoals de satan dat probeert te doen. Christus' houding was altijd: *“De Vader is meer dan Ik”* (Joh. 14:28). Aan het kruis riep Christus: *“Mijn God, mijn God, waarom heeft U Mij verlaten?”* (Matt. 27:46). Zijn Vader is ook Zijn God, maar Christus is op gelijke wijze God zoals de Vader God is. Het is een kwestie van functie binnen de Drie-eenheid van God.

De troon is de beloning van de Vader voor de Zoon. Omdat Hij de getrouwe en waarachtige getuige is geweest (vers 14). De troon waarop Christus nu zit, is niet zijn eigen troon, maar de troon van de Vader. In het komend duizendjarig vreedrijk, het millennium, zal Hij op Zijn eigen troon zitten:

“Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon van ZIJN heerlijkheid” (Matt. 25:31). Dan zullen de overwinnaars ook op tronen zitten en oordelen:

“En Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft, opdat u aan mijn tafel eet en drinkt in mijn Koninkrijk. En jullie zullen zitten op tronen om de twaalf stammen van Israël te richten” (Lukas 22:29,30).

“En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aangebeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang” (Openb. 20:4).

In elk koninkrijk zijn er onderdanen en vorsten. Het zijn de overwinnaars in de zegetocht van Christus die met Hem zullen heersen. De keuze is aan ons om te delen in de heerlijkheid van Christus op Messiaanse tronen. We kunnen falen in onze geestelijke wedloop, maar nooit ons eeuwig heil verliezen. Wanneer we falen en de duivel, de wereld en de zonde ons doen falen, zullen we duizend jaar lang met gehuil en tandengeknars een geweldig glorie missen.

Het leven van Jozef is een prachtige illustratie van Christus. Beiden werden verworpen, beiden hadden ten onrechte geleden en beiden werden verhoogd. Jozef heerste onder Farao en Christus zal heersen onder de Vader. Wanneer we overwinnen, zullen we heersen onder Christus. Dit is het doel dat Christus met ons heeft en Hij in al Zijn zeven brieven in Openbaring 2-3 benadrukt.

Studievragen

1. Wat weet je historisch van de stad Laodicéa?
2. Noem de specifieke kenmerken van deze gemeente.
3. Leg de betekenis van Openbaring 3:20 uit.
4. Wat is de ware rijkdom?
5. Wat is de tuchting van de Heilige Geest?
6. Wat omvat onze toekomstige heerlijkheid?
7. Leer Lukas 12:42-43 uit je hoofd.